

3

PAŘÍŽ, FRANCIE

OCHRANKA RUSKÉHO VYSLANECTVÍ GILŮV PŘÍJEZD očekávala, a tak byl okamžitě vpuštěn dovnitř bočním vchodem křiklavé a nápadné budovy. Čtyři mohutní vojáci ho doprovodili do konferenční místnosti s dvoucestným zrcadlem visícím na zdi.

„Pokud máte nějaké zbraně, položte je na stůl,“ řekl jeden z kamenně se tvářících vojáků dobrou angličtinou. Na náramenících měl hodnostní označení staršiny, což byla v ruské armádě hodnost zhruba odpovídající vrchnímu loďmistovi v americkém námořnictvu.

Gil zpod bundy pomalu vytáhl pistoli Glock 39 a spolu se třemi záložními šestirannými zásobníky a balíčkem cigaret ji položil na stůl. „To je všechno,“ řekl s usměvavýma modrýma očima.

Staršina ukázal na sluchátko v Gilově uchu. „To také.“

„Chtějí, abych ukončil spojení, Bobe.“

„To se dalo očekávat,“ odpověděl Pope. „Mnoho štěstí, Gile. Už toho pro tebe o moc víc udělat nemohu.“

„Hlavně zjistěte, co měl Lerher za lubem.“ Gil vyňal sluchátko z ucha a odhodil je na stůl.

„Pas?“ zeptal se staršina.

Gil měřil přes metr osmdesát, byl štíhlý a šlachovitý a měl nakrátko ostříhané hnědé vlasy. Vytáhl z bundy pas a podal jej staršinovi.

Rus si pas prohlédl. „Jste Kanadán?“

Gil zavrtěl hlavou.

„CIA?“

„Řekl bych, že to závisí na tom, koho se ptáte. ‚CIA‘ už dnes neznamená to co dřív.“

Stojící staršina si ho chvíli prohlížel a pak ukázal na ocelovou židli stojící u stěny. „Posadte se tam.“

Gil udělal, co mu řekl, a voják uložil jeho majetek do koženého kufříku, který s sebou odnesl z místnosti. Ostatní tři strážníci, jeden seržant a dva *jeffreitori* (svobodníci), rozmístění po sálu, sledovali Gila s rukama složenýma na širokých hrudích.

„Nepředpokládám, že byste měli nějaký...“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil ještě mladý, ani ne třicetiletý lékař s velkým červeným lékařským kufříkem. „Svlékněte se prosím.“ Kufřík postavil na stůl. „Nemáme času nazbyt.“

Gil vstal, svlékl se do spodního prádla a znovu se posadil. Krvácel z ran na předloktí, levém stehně, levém boku a pravém chodidle. Měl také asi pětcentimetrový šrám ve skalpu, jehož původ vůbec nebyl schopen vysvětlit.

Když tři ruští vojáci viděli množství jizev po bojových zraněních na Gilově nohách, trupu a hlavě, vyměnili si pohledy, které se daly vyložit jako souhlasné.

„To je od psa?“ zeptal se lékař, prohlížející Gilovo roztržené předloktí.

„Ano.“

„A tohle?“ otázal se lékař o okamžik později při podrobném zkoumání stop po zubech na Gilově stehně.

„Spolu s chodidlem, jo. Tu ránu na boku způsobila kulka. A proč krvácím na hlavě, to tedy kurva nevím.“

Doktor pohlédl na nejmladšího vojáka, jednoho z *jefrejťorů*, a dlouze mu cosi rusky říkal. Když skončil, *jefrejťor* sebral všechny kusy Gilova oděvu, včetně jeho bot a ponožek, a opustil místnost.

„Teď vám ošetřím zranění,“ řekl lékař a z lékařského kufříku vyňal injekční stříkačku a malou lahvičku lidokainu. Prsty měl obratné a všechny Gilovy rány během půl hodiny úhledně sešil.

Kamenně se tvářící staršina se vrátil s novým streetovým oděvem přesně v tom okamžiku, kdy lékař skončil s ošetřením. V té chvíli Gilovi plně došlo, že ho musí pozorovat dvoucestným zrcadlem.

Oblékl se a nemalý dojem na něj udělalo zjištění, že mu nové boty přesně padnou. Usmál se na vojáka. „Dobrá práce, staršino. Jste opravdu dobří.“

Rus si dovolil pousmání.

Lékař opustil místnost a hned poté do ní vešel fotograf s digitálním fotoaparátem.

„Sedněte si,“ řekl staršina. „Neusmívejte se.“

Gil se posadil, fotograf pořídil snímek a zmizel téměř tak rychle, jako se objevil.

„A teď co?“ zeptal se Gil.

Staršina oběma zbývajícím vojákům pokynul, aby odešli, a sám následoval jejich příkladu. Gil zůstal v místnosti sám nějakých pětáctyřicet minut, pak se dveře znovu otevřely a dovnitř vešel zdravě vyhlížející muž, který zřejmě již překročil sedmdesátku. Podal Gilovi ruku a ten vstal, aby ji přijal.

„Jmenuji se Vladimír Fjodorov,“ představil se starý muž.

„Rád vás poznávám, pane. Jsem...“

„Já vím, kdo jste, pane. Pojdte se posadit ke stolu. Musíme si promluvit.“

Sedli si naproti sobě a Gil čekal, co bude mít muž na srdci.

Fjodorov propletl prsty rukou. „V roce 1973 mě v Berlíně zajala CIA,“ začal. „Byl jsem tehdy mladý agent KGB, a naštěstí pro mne, byl den předtím ve východním Berlíně zajat agent CIA. Po čtyřiaadvaceti hodinách byla sjednána naše výměna na Checkpointu Charlie.“ Checkpoint Charlie byl v době studené války nejznámější přechod v Berlínské zdi a bylo na něm tehdy vyměněno mnoho špiónů. Po zhroucení Sovětského svazu a znovusjednocení Německa v devadesátých letech se místo stalo turistickou atrakcí.

„Doufám, že s vámi zacházeli dobře,“ řekl Gil a myslel to vážně.

„Oh, zacházeli se mnou velice dobře,“ ujistil ho Fjodorov. „Zajal mě mladý agent, jistý Robert Pope. Pokud vím, tak ho znáte docela dobře.“

Gil se usmál. „Dost dobře, jo, nevěděl jsem ale, že někdy chytil opravdového agenta KGB.“

Fjodorov se zazubil. „Ten čubčí syn mě dostal na ženskou.“

Gil měl co dělat, aby skryl své pobavení. „No, podle toho, jak znám Popeův vkus, co se týče žen, tak jste neměl moc velkou šanci.“

„Byl jsem mladý a pošetilý,“ přiznal Fjodorov. „Ale Robert se mnou zacházel slušně a postaral se o to, aby mě rychle vyměnili, což je něco, za co mu budu navždy vděčný. V té době sovětská vláda jednala s rodinami zajatých agentů KGB podezíravě a jejich životy byly často obtížné. Robert si to uvědomoval a díky tomu, že jsem se mohl brzy vrátit, ušetřil mé rodiče takového ponížení.“

„Chápu,“ Gil věděl, že zdvořilosti skončily a že přišel čas přejít k věci.

„Je Doku Umarov mrtvý?“ zeptal se Fjodorov.

„Naprosto,“ odpověděl Gil.

„Už mnohokrát byl mylně považován za mrtvého,“ řekl Fjodorov. „Potřebuji znát každý detail vaší operace až do tohoto okamžiku. S touto podmínkou už váš nadřízený souhlasil.“

Gil si uvědomoval, že příliš nezáleží na tom, zda s touto podmínkou Pope souhlasil či ne – i když věřil, že pravděpodobně ano – a tak

Fjodorovovi podrobně vylíčil celou operaci, od okamžiku, kdy zaujal postavení na střeše vagónu, až do chvíle svého příhodu k bráně vyslanectví.

Fjodorov se zdál být poněkud překvapen, že Gil zabil agenta Lerhera. „Opravdu Lerher sáhl po zbraní? Nebo je to historka, kterou chcete vyprávět svým lidem? Nemějte obavy, vaše tajemství bude u nás v bezpečí.“

„Opravdu chtěl vytáhnout zbraň,“ odpověděl Gil, „byl bych ho ale zastřelil tak jako tak.“

Fjodorov letmo pohlédl na dvoucestné zrcadlo a pak znovu obrátil pozornost ke Gilovi. „A nemáte ponětí, kdo postřílel ty francouzské četníky?“

„Jestli mám hádat,“ řekl Gil, „tak bych řekl, že to byl stejný odstřelovač, který kryl Umarovovu schůzku, ale to je jen spekulace. Pope ho ztratil z dohledu poté, co změnil postavení.“

„S kým měl Umarov schůzku?“

„Podle našich informací se sešel s příslušníky al-Káidy, aby s nimi prodiskutoval infiltraci jejich bojovníků do Gruzie, kde mu mají pomoci ve válce s Ruskem.“

„Kam do Gruzie? Do Jižní Osetie?“ Jižní Osetie, nejsevernější část Gruzínské republiky, se pokusila v roce 1990 vyhlásit nezávislost. Gruzie ale odmítla uznat její autonomii, takže brzy poté vypukla občanská válka. K bojům došlo v roce 1991, 1992 a pak znovu v roce 2004. Boje pak byly opět obnoveny v roce 2008 a Rusko konečně podpořilo Jižní Osetii vpádem do severní Gruzie. Region byl od té doby naprosto závislý na ruské vojenské a hospodářské pomoci.

Gil zavrtěl hlavou. „Jižně od Tbilisi, gruzínské hlavního města. Zpravodajské informace naznačují, že Umarov chce koordinovat sérii útoků na ropovod Baku–Tbilisi–Ceyhan.“

Ropovod Baku–Tbilisi–Ceyhan byl asi osmnáct set kilometrů dlouhý a vedl k severozápadu z ázerbájdžánského Baku na pobřeží Kaspického moře do Tbilisi a odtud k jihozápadu do tureckého Ceyhanu na pobřeží

Středozemního moře. Západním mocnostem umožňoval přístup ke kaspickým ropným polím bez případných ruských nebo íránských zásahů. Spravovala jej sice British Petroleum, jeho vlastníkem však bylo konsorcium jedenácti ropných společností z celého světa, včetně Chevronu a Conoco Phillips.

„Řekněte mi,“ otázal se Fjodorov, „nepřipadalo vám zvláštní, že Umarov přistoupil na schůzku tak daleko od Kavkazu?“ Severní Kavkaz, horský kraj mezi Kaspickým a Černým mořem, byl domovským územím Doku Umarova.

„No, byl zpozorován, jak v Athénách nastupuje na řecký tanker, a pak znovu o šestatřicet hodin později, jak u sicilského pobřeží přestupuje na soukromou jachtu. Příštího dne přistál v Marseille a odtud cestoval na sever do Paříže.“

Fjodorov si opřel bradu o pěst. „CIA ho sledovala?“

„Původní identifikaci provedl jeden z našich lidí v Athénách, ano. Byla to opravdu jen šťastná náhoda. Jakmile se nalodil na tanker, bylo už snadné ho sledovat.“

„Rozumím.“ Fjodorov se s povzdechem opřel na židli. „Agente Shannone, vy jste ne...“

„Vrchní loďmistře,“ opravil ho Gil dobromyslně. „Jsem vysloužilý námořník, ne agent CIA.“

Fjodorov se suše usmál. „Pane Shannone, dnes v noci jste nezabil Doku Umarova. Zabil jste operativce GRU jménem Andrej Ježevskij.“ GRU byla zkratka pro Hlavní správu rozvědky, ruskou obdobu CIA.⁸

Gila ovládl pocit nevolnosti, který se mu okamžitě rozšířil vnitřnostmi. „Jak je to možné?“

„GRU před šesti týdny vyslala Ježevského do Severní Osetie, aby se tam vydával za skutečného Doku Umarova a podkopal jeho důvěryhodnost na Kavkaze. Pronášel řeči v menších městech, kde jeho tvář nebyla tak dobře známá, distancoval se v nich od čečenských teroristických útoků na ruské vojenské cíle a naléhal na čečenské muslimy, aby se podřídili ruské autoritě.“ Fjodorov se mdlé usmál. „Hlavní správa

samozřejmě neočekávala, že to útoky zastaví. Doufala ale, že se bude nucen ukázat skutečný Doku Umarov, což by našim specnaz poskytlo příležitost k jeho eliminaci.“ Specnaz byly ruské zvláštní jednotky, v zásadě ruská verze amerických Navy SEAL.*

Gil tím rozhodně nebyl nijak pobaven. „Tak co k čertu Ježevskij dělal tady ve Francii?“

Fjodorov se opřel na židli a škrábal se po bradě. „Abych byl upřímný, nemáme ponětí. Mysleli jsme, že je mrtvý. Zmizel dva týdny poté, co byl poslán do Severní Osetie, s celým svým týmem specnaz. Až do chvíle, kdy mi dnes večer Robert zavolał, abych vám pomohl z nesnázi, nás ani nenapadlo, že by Ježevskij mohl být ještě naživu.“

„To znamená, že je možné, že jsem zabil skutečného Umarova?“

Fjodorov zavrtěl hlavou. „Ježevskij má na prsou vytetovanou ženu. Jeden z našich informátorů u francouzské policie potvrdil, že tělo má takové tetování. Navíc jsme přesvědčeni, že odstřelovač, který střílel na francouzské četníky, byl operativce specnaz jménem Saša Kovalenko. Kovalenko byl přidělen k bezpečnostnímu týmu Ježevského a byl vždy poněkud – řekněme – nestabilní?“

„Celý tým specnaz se utrlh ze řetězu?“

Ozvalo se zaklepání na dveře, dovnitř vstoupil staršina, krátce něco rusky řekl Fjodorovovi a opět odešel.

Fjodorov se obrátil zpět ke Gilovi. „Bylo potvrzeno, že další dva muži, které jste v tom bytě zabil, byli také příslušníky Ježevského týmu specnaz.“

Gil nasál vzduch přes zuby. „Nepředpokládám, že by některý z nich byl ten Kovalenko.“

„Kovalenko,“ Fjodorov opravil Gilovu výslovnost. „Ne, jeho tělo se nenašlo – a to je velmi nešťastné.“

---

* GRU je ruská vojenská rozvědka, tedy spíše obdoba americké Vojenské zpravodajské služby (DIA). Pozn. př.

Gil si přejel rukou po tváři, konečně na něj dopadla únava. „Budu o tom muset informovat Popea. Je slušná naděje, že bude schopen složit z toho něco dohromady.“

„Byl to on, kdo sledoval Ježevského z Athén?“

„Ne,“ Gil zavrtěl hlavou. „Byl to šéf středomořské rezidentury. Informace byla Popeovi postoupena až poté, co Umarov – *Ježevskij* – dorazil do Paříže. Pope teď řídí přísně tajnou protiteroristickou jednotku a nebyl čas před akcí informaci náležitě ověřit. CIA je momentálně poněkud dezorganizovaná. Po zářijových jaderných útocích před šesti měsíci prošla obrovským otřesem.“

Fjodorov přikývl, evidentně o vnitřních problémech CIA věděl. „Vždycky je to obtížné, když máte kolem sebe příliš málo kompetentních lidí.“

Další zaklepání. Vstoupil staršina, předal Fjodorovovi temně rudý pas a odešel, nezavřel ale za sebou dveře.

Fjodorov si pas krátce prohlédl a pak jej po stole poslal Gilovi. „Tento dokument je stoprocentně autentický. Už nejste Gil Shannon ze Spojených států amerických. Jste Vasilij Vasiljevič Sijanovič z Ruské federace.“

„To si děláte srandu.“ Gil otevřel poněkud opotřebovaně vyhlížející pas a uviděl svou fotografii pořízenou před necelými dvěma hodinami. Povšiml si, že pas byl vydán v minulém roce a že mnohé z jeho zadních stránek byly orazítkovány v řadě různých evropských států.

„Budete jej potřebovat, abyste se dostal z Francie.“

Gil vzhlédl od pasu. „Ale já neumím rusky.“

Fjodorov se zasmál. „To neumí ani Francouzi. Tak si nedělejte starosti. Naučíme vás pás slov, které zamumláte před celníkem.“ Přes stůl mu podal ruku. „Hodně štěstí, Vasiliji. Budete je potřebovat.“

Gil mu stiskl ruku. „Co to k čertu znamená?“

„To znamená, že jedete se mnou,“ ozval se nabručeně vyhlížející Rus, který se objevil ve dveřích. Jeho hlas byl vážný a na sobě měl modrobíle pruhované tričko specnaz. Hlavu měl vyholenou, jeho světle modré oči hleděly nelítostně a na tváři se mu výrazně rýsovalo strniště. Byl

možná o palec vyšší než Gil, mohlo mu být kolem pětatřiceti až čtyřiceti let a vypadal, jako kdyby byl vyřezán z černého dubu. Když vkročil do místnosti, tvář mu přešla do úsměvu.

Gil si všiml, že mu zpod rukávu vyčnívá spodní část vytetovaného vlka specnaz. Letmo pohlédl na Fjodorova a pak se opět obrátil k druhému Rusovi. „Vy jste ten člověk za zrcadlem?“

„To je major Ivan Dragunov od 10. samostatné brigády specnaz,“ řekl Fjodorov. „Jeho dědečkem byl Jevgenij Dragunov – konstruktér pušky dragunov, se kterou jste se, pokud vím, důkladně seznámil.“

Gil pohlédl na Dragunova. „Jestli jste od Desáté, tak to znamená, že jste přidělen u Jižního vojenského okruhu – na Kavkaze?“

Bylo patrné, že Gilovo okamžité povědomí o 10. samostatné brigádě na Dragunova udělalo dojem. „Sloužil jsem také u Černomořského loďstva.“

„Kam přesně podle vás *pojedeme*?“

Dragunov pokrčil rameny. „Kam jinam než tam, kde zabijeme Kovalenka a zbytek čečenských zrádců, se kterými jste dnes v noci bojoval.“

Gil tázavě pohlédl na Fjodorova.

Fjodorov zastrčil ruce do kapes. „Ježevskij a jeho tým specnaz byli vesměs rodilí Čečenci z praporu Vostok. Pocházeli z Jižní Osetie. Z jakéhosi důvodu zběhli.“

„Kolik jich odešlo?“

„Deset – včetně Saši Kovalenka.“

Gil zkrřížil ruce na prsou. „Předpokládám tedy, že skutečnost, že se v Paříži v tu samou noc, kdy se zde během schůzky s kriváckým agentem CIA nechá zabít pan Ježevskij, zdržuje i major specnaz od 10. samostatné brigády, je opravdu čistě náhodná.“

Fjodorov přenechal odpověď Dragunovovi.

Ten se protáhl a dlouze zívł. „Není to náhoda,“ řekl a oči mu zvlhly únavou. „Mysleli jsme si, že Kovalenko Ježevského zavraždil v Osetii, a tak po něm už měsíc pátrám. Všichni zrádci ze specnaz musí být dostiženi a zabiti. To je naše krédo.“

„No, pak mě tedy nepotřebujete,“ řekl Gil. „Má práce tady je hotová.“

Dragunov ze zadní kapsy vytáhl Gilův kanadský pas a hodil jej na stůl. „Tak tedy hodně štěstí na letišti. Doufáme, že tam nebudou čekat žádní zrádci ze CIA, aby vás ukázali četníkům. Pro takovou kariéru, jako je ta vaše, by doživotí ve francouzském vězení bylo smutným koncem.“

Gil hleděl na dva pasy na stole a žvýkal si tvář.

Fjodorov si odkašlal. „Pokud půjdete s majorem Dragunovem, vrchní lodmistře, pak by teď byl vhodný čas k odchodu. Je to diplomatický let, takže Francouzi nebudou příliš pozorní, ale to se změní v okamžiku, kdy najdou Ježevského a další ruské občany.“

Gil je oba přešel pohledem a přes rameno se krátce ohlédl na zrcadlo. „Vy parchanti,“ zamumlal, když s ušklíbnutím sebral ze stolu červený pas a zastrčil si jej do bundy. „Okej, Ivane. Ale až bude po všem, dostanu jedno z těch zatracených ohavnejch triček.“

Dragunov se zasmál. „Až bude po všem, kamaráde, budeme pravděpodobně oba mrtví. Kovalenko je nejlepší. Říkáme mu *Vlk*.“

Gil pozvedl obočí. „Mám pro vás zprávu: Vlk váhá. Jinak bych už byl mrtvej.“

„To nebylo váhání,“ opáčil Rus. „Pravděpodobně jen chtěl, abys viděl, jak přichází váš konec.“